

lovaný na vzornících a oznámeních opatřených její firmou Fr. Očenášek a spol., umělecký rytecký závod a strojírna přetiskl razítkem Fr. Očenášek neb Frant. Očenášek, závod rytecký a mechanický, při čemž znění firmy žalobkyně na tiskopisech ponechal, přeškrtnuv jen barevnou tužkou slovo »a spol.« a popisné číslo závodu. Tím však, že žalovaný přeškrtl slovo »a spol.« a přeškrtl adresu firmy odvolatelky dal zřejmě na jevo, že nejde o firmu odvolatelky, a již proto nemůže býti řeči o tom, že zneužil žalovaný firmy odvolatelky podle čl. 27 obch. zák., neboť firma tak jak jest upravena, zejména na oznámce C, pro žalující protokolována není. Důsledkem toho nelze tvrditi, že žalovaný, odeslav oznámku s upravenou firmou, porušil žalobkyni v jejích právech, zejména v jejím právu firemním. Právem proto usuzuje první soud, že o užití firmy žalující žalovaným řeči býti nemůže.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

#### D ů v o d y:

Jak ze žalobní žádosti, tak i z obsahu přípravného spisu žalobkyně ze dne 10. října 1927 a posléze i z odvolání patrně, domáhá se žalobkyně ochrany proti zásahu žalovaného do jejích práv neoprávněným užíváním její firmy, tedy ochrany ve smyslu čl. 27 obch. zák. Tak, jako musí býti firmy při všech jednáních obchodníkových užíváno věrně, t. j. způsobem úplně stejným, patrným pravidelně ze zápisu v obchodním rejstříku, takže každá, i sebe nepatrnější odchylka od věrného užívání firmy jest neoprávněným jejím užíváním a může zavdati podnět k řízení podle čl. 26 a 27 obch. zák., tak zase naopak předpokládá zásah do práv majitele firmy neoprávněným užíváním této firmy třetí osobou její použití ve věrném znění, tak, jak jest protokolována. Že žalovaný tímto způsobem firmy žalobkyně nepoužíval a že zejména přeměnou firmy žalobkyně na prospektu a na vzornících (přetištěním razítkem svého jména s novou adresou, pokud se týče přeškrtnutím dodatku »a spol.«) právě upozornil na rozdíly způsobem tak nápadným, že čtoucí nemůže přehlédnouti tento rozdíl, dovodily správně již nižší soudy. Jaký účel sledoval žalovaný použitím původních tiskopisů, nespadá v rámec tohoto sporu, založeného na neoprávněném užívání firmy, o němž, jak bylo právě vyloženo, nemůže býti řeči. Odvolací soud posoudil věc v podstatě správně po právní stránce a není dovolací důvod podle č. 4 § 503 c. ř. s. opodstatněn.

#### Čís. 8611.

**Dávka z majetku nepřipadla na poživatele domu, jenž byl jeho vlastníkem v době pro vyměření rozhodné, teprve jako na poživatele domu, nýbrž byla jeho osobním dluhem.**

**Omezení »pokud užitky stačí« v § 512 obč. zák. týká se jen veřejných dávek, které jest vybývati z věci jsoucí v požívání, nikoliv i břemen a úroků z jistin, předcházejících poživacímu právu.**

(Rozh. ze dne 10. ledna 1929, Rv I 1308/28.)

Žalobkyně koupila roku 1921 od žalované dům, při čemž bylo ujednáno, že prodávce bude poskytnuto až do jejího úmrtí požívací právo prodaného domu s tím, že převezme veškerá břemena na domě. Ježto žalovaná nezaplatila dávku z majetku a úroky z hypotekárních pohledávek, byla na dům vedena exekuce zprvu vnucenou správou, po té vnucenou dražbou. K rozvrhovému roku přihlásil berní úřad dávku z majetku a hypotekární věřitelka nedoplatené úroky a úroky z prodlení. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalované zaplacení toho, co se dostalo z dražebního výtěžku bernímu úřadu na dávce z majetku a hypotekární věřitelce na úrocích. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

#### d ů v o d ů:

Dávka z majetku vyměřená žalované z domu čís. pop. 390 jako jeho vlastníci v době rozhodné pro vyměření dávky a pro povinnost k jejímu placení, byla po rozumu § 2 zákona o dávce z majetku ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. osobním dluhem žalované a dům toliko za dávku v míře § 62 uvedeného zákona jen podpůrně věcně ručil (rozhodnutí čís. 3776, 5412 sb. n. s.). Dávka byla od původu a vždy dluhem žalované a nepřipadla na ni po rozumu § 512 třetí věta obč. zák. teprve jako na požívatelku domu, kterou se stala po prodeji domu žalobkyni v roce 1921. Proto nemá ustanovení § 512 obč. zák. pokud jde o dávku z majetku, správně o její nedoplatek, místa a obrana žalované proti zaplacení zbytku dávky z majetku uhrazeného z dražebního výtěžku za dům z důvodu jeho věcného ručení za dávku, obrana opírající se o to, že prý užitky z domu na zaplacení dávky nestačily, nedopadá. Žalobkyni, ana z důvodu ručení byla dávka z jejího domu, z výtěžku za něj, zaplacená, přísluší po rozumu § 1358 obč. zák. proti žalované nárok na zaplacení uhrazené dávky a odvolací soud, uznáv takto, a odsoudiv žalovanou, posoudil věc správně (§ 503 čís. 4 c. ř. s.).

Pokud jde o úroky z pohledávek spořitelny, váznoucích na domě před požívacím právem žalované, jest mylným názor dovolatelky, že převzala úroky z těchto pohledávek jen potud, pokud je bylo lze hraditi z užitků domu a že, any úroky byly uhrazeny z nejvyššího podání za dům, není je povinna nahraditi žalobkyni, protože užitky z domu na úroky nestačily. Omezení, pokud užitky stačí, stanoveno jest v § 512 obč. zák. jen co do veřejných dávek, které jest z věci v požívání jsoucí vybývati, nikoli ohledně břemen a úroků z jistin požívacímu právu předcházejících (§ 512 druhá věta obč. zák.). Žalovaná byla jako požívatelka domu povinna úroky, o něž jde, bez ohledu na to, stačí-li pobírané užitky, zaplatiti a když tak, jak jest zjištěno, neučinila, jest z toho žalobkyni práva (§ 1293, 1295, 1447 obč. zák.) a musí žalobkyni zaplacenou částku na úrocích nahraditi. Jest nesprávné tvrzení žalované, že žalobkyně nároku na náhradu nemá, ježto újmu neutrpěla. Tím, že z nejvyššího podání byly hrazeny žalovanou nezaplacené úroky z pohledávek,

nedostalo se na zadnější věřitele a žalobkyni zůstal ve výši úroků dluh, kterého by byla při zaplacení úroků žalovanou tím, že by se bylo na zadnější věřitele, vyšlé na prázdno, při rozvrhu nejvyššího podání ještě dostalo, sprostěna. Odvolací soud správně tudíž rozhodl (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), vyhověv žalobě i ve příčině úroků.

### Čís. 8612.

**Svaz, jež tvoří volné sdružení osob téhož politického směru, není korporací. Prohlášení, dané jménem svazu, nezavazuje svaz, nýbrž jest z něho zavázán ten, kdo prohlášení učinil.**

(Rozh. ze dne 10. ledna 1929, Rv II 412/28.)

Žalobci vedli spor s obcí P. o zjištění vlastnictví. Žalovaný jakožto zástupce důvěrníka politické strany »Bund der Landwirte« dal žalobcům toto prohlášení: »Potvrzuje se, že pan D. (žalobce) jest členem politické strany »Bund der Landwirte« a okresní vedení strany prohlašuje, že mu poskytne právního zástupce v jeho sporu s obcí P.« Žalobou, o níž tu jde, domáhali se žalobci na žalovaném náhrady nákladů právního zastoupení ve sporu s obcí P. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: »Bund der Landwirte« není podle přednesu stran právnickou osobou, spolkem. Členové tohoto svazu platí dobrovolně příspěvky. Z příspěvků těchto osob vzniklo sběrné jmění, jež jest určeno ke splnění úkolu členům předem oznámeného. Členové volí (podle způsobu společnosti) většinou hlasů výbor nebo jediného plnomocníka (Treuhänder), jemuž přenechávají použití veškerých prostředků k přesně označenému účelu. Pro právní povahu takového sběrného jmění jest účel (pokud jest dovolen) bezvýznamným. Sběrné jmění může býti utvořeno a udržováno jednorázovým plněním nebo pravidelnými příspěvky. Sběrné jmění tvoří pak právnický útvar podobný nadaci. Sběrné jmění nenáleží přispívatelům. Věřitelé přispívatelů nemohou vésti exekuci na sběrné jmění. Právní jednání, jež uzavírá řádně zvolený výbor jménem sběrného jmění, zavazují sběrné jmění, nikoliv členy výboru, pokud jest spolusmluvníku při uzavírání smlouvy jasno, že členové výboru odmítají osobní ručení za závazky z takových smluv. Za tohoto právního stavu věci jest zavázaným sběrné jmění Svazu (Bund der Landwirte), pokud byl žalovaný oprávněn k prohlášení jménem Svazu. To pak vyplývá z doslovu prohlášení.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by o ní dále jednal a rozhodl.

### Důvody:

Jak první soud případně dovodil a jest též názorem odvolacího soudu, k němuž jest přisvědčiti (srovnej rozhodnutí čís. 5993, 7450, 7762, 7826 sb. n. s.), není »Bund der Landwirte« jakožto volné sdru-